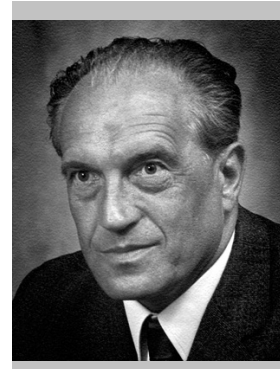

Vékássy Alajos Budapesten, 1908-ban született. A Vörösmarty Mihály Főreáliskolában tett érettségije után a József Nádor Műegyetemre iratkozott be, ahol 1933-ban kapott gépészmérnöki oklevelet. 1934–1936 között a Borbás Testvérek Kötszövőgyárában dolgozott mérnökként és eközben gazdasági szaktanári képesítést is szerzett.

Ennek birtokában 1937-ben az akkor Újpesten működő Magyar Királyi Állami Textilipari Szakiskolában helyezkedett el mérnök tanárként. 1949-ig töltötte be ezt a munkakört, ekkor az abban az időben alapított Állami Műszaki Főiskolán létrehozott textiltechnológia tanszék vezetőjévé nevezték ki.

Amikor 1952-ben ezt a főiskolát beolvastották a Budapesti Műszaki Egyetembe, a II. sz. Textiltechnológia Tanszék vezetését bízták rá, amit azután 1960-ban – Textiltechnológia és Könnyűipari Tanszék néven – az ő vezetésével vontak össze a korábban Dr. Zilahi Márton professzor által vezetett másik műegyetemi textiltechnológia tanszékkel.

1974-ig, nyugállományba vonulásáig töltötte be ezt a posztot, egyetemi tanári beosztásban.

DR. VÉKÁSSY ALAJOS

Közben 1951–1955 között a gépészmérnöki kar dékánhelyettese is volt.

Nyugdíjasként először a Pamutnyomóipari Vállalat Kelenföldi Textilgyárában, majd a Textilipari Kutató Intézetben, 1983–1989 között a Budapesti Harisnyagyárban dolgozott tudományos tanácsadóként.

Nevéhez fűződik a kötőipari szakoktatás rendszerének kialakítása.

A közép- és felsőfokú tanintézeteknél oktatóként eltöltött évtizedei alatt a kötőipar számos későbbi vezetője volt tanítványa.

Már nyugdíjasként oktatott a Könnyűipari Műszaki Főiskolán, ahol címzetes főiskolai tanárrá nevezték ki.

DR. VÉKÁSSY ALAJOS

Több középiskolai és egyetemi jegyzet, tankönyv szerzője volt; a szakmában jól ismert, 1960-ban megjelent „Hurkoló- és konfekcióipar” c. egyetemi tankönyvét a Művelődési Minisztérium nívódíjjal tüntette ki. A harisnyakötőgépekről írt főiskolai jegyzetét még megírta, de kiadását sajnos már nem érthette meg: 1999-ben elhunyt.

Oktató munkája mellett mélyreható tudományos tevékenységet is folytatott, elsősorban a kötött kelmék szerkezetének tanulmányozása terén.

Ebben a témakörben írt disszertációjáért 1963-ban műszaki doktori címet kapott, majd 1965-ben a kandidátusi és 1980-ban a műszaki tudományok doktora fokozatot is elnyerte.

Tagja volt a Magyar Tudományos Akadémia szál- és rosttechnológiai bizottságának. Pályafutása alatt számtalan cikket publikált magyar és külföldi szakfolyóiratokban és rendszeresen tartott előadásokat tudományos rendezvényeken.

Fontos szerepet vállalt a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületben is, amelynek alapító tagja és 1948–49-ben főtitkára volt.

1960-tól alelnöke, később elnöke volt a TMTE kötő szakosztályának, amely 1973-ban tiszteletbeli elnökévé választotta.

Neki köszönhetjük, hogy Magyarország 1960-ban bekapcsolódhatott a Kötőipari Szakemberek Nemzetközi Szövetségébe. Itt több évtizeden át, haláláig a magyar tagozat elnökeként tevékenykedett.

Munkásságát a szakma elismerte, számos kitüntetést mondhatott magáénak. A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület 1967-ben és 1994-ben a Textilipar Fejlesztéséért érmet adományozta neki.

1974-ben, nyugdíjba vonulása alkalmából a Munkaérdemrend ezüst fokozatát kapta, 1994-ben pedig, tudományos munkásságának elismeréseként, megkapta a Szentgyörgyi Albert-díjat.

A Műegyetem is számon tartotta legkitűnőbb diákjai és tanárai között: 1982-ben, a Műegyetem fennállásának 200. évfordulója alkalmából Jubileumi Díszoklevelet és Emlékérmet, 50 éves mérnöki tevékenységéért 1983-ban arany, 60 éves pályafutásának ünnepére 1994-ben gyémánt, 65 éves jubileuma alkalmából pedig, 1998-ban vas oklevéllel tüntették ki.